

Вървях по улиците на Кейптаун преди да отплавям за родината си и се чудех дали да не взема автобуса и да отида на склоновете на Тейбъл Маунтин, там, навътре в природата, която наричаме „полето“. Докато стоях сред руините от здания, висока трева и дървета, ми дойде на ум едно изказване на Елн Уайт: „На тази земя никога няма вече да се построи друго здание. Само ветровете ще разклащат тревата и ще набеждат клоните на дърветата като няма свидетелство за онова, което можеше да бъде.“

Но нека започна от самото начало. Преди началото на миналия век пращяло ми Питър Уесълс започнал да чете Библията и се убедил от нея, че трябва да пази седмия ден като ден за богослужение, въпреки мнението на своите приятели и съседи. Когато съобщил на обкръжението си, че напуска Холандската реформирана църква, която е почти държавна в Южна Африка, мнозина му казали: „Ти си луд. Какво ти е станало?!“ Но той решил да продължи да пази съботата и разказал за нея на един от съседите си, Хенри Ван Друден. Двете семейства били единствените, които я пазели в продължение на много месеци.

Един ден дядо си казал: „Ще посетя своя добър приятел д-р Андрю Мъри.“ Той бил ръководител на богословския колеж в Южна Африка. И тъй, една петък на вечер впрегнал каручката си и отишъл в дома му в Уелингтън. Старите приятели започнали да разискват въпроса за новата вяра на дядо. Нощта минала неусетно. А когато слънцето изгряло, зората ги заваряла да се разхождат сред розовите храсти. Д-р Мъри се обърнал и казал: „Ти си намерил истината. Поради позицията си в Холандската реформирана църква не мога да заема твоето становище. Но ако смяташ, че това е, което трябва да правиш, прави го, защото си прав.“ И така, решен отвсякога, дядо се върнал вкъщи, за да изучава още по-ревностно Божието Слово и да пази съботата.

И тогава нещо се случило. В страната открили диаманти, и то близо до ранчото му. Той посетил диамантените полета, разгледал ги внимателно и решил да остане там за наблюдаващата събота. На сутринта, както му бил обичаят, отворил Библията си. Скоро забелязал нещо много странно. Вместо трескаво да копае както другите, за да забогатее колкото е възможно по-скоро, един друг мъж също стоял спокойно и си

Днес върху земите на скромната мисионерска станция е разположен голям адвентен университетски комплекс, носещ отново името „Солуси“. На малката снимка е сградата на мисията от XIX век, а на голямата съвременната университетска църква, която е само малка част от академичния комплекс.

четял Библията. Дядо го попитал: „Защо не работиш?“ Човекът отговорил: „Защото това е моята събота. Аз съм адвентист.“ „Какъв си?“ - попитал го той. „Адвентист от седмия ден.“ Разказал му, че има една група вярващи, наречени адвентисти, и че току-що новообразуваната Генерална конференция била избрала за председател

Джеймс Вайт (очевидно годината е 1863-а).

Дотогава дядо си мислел, че бил сам в целия свят. Вълнението му било голямо. Изпратил чек с пари и писмо, в което пише: „Моля, изпратете ми мисионер.“ Получил отговор, но не от председателя, а от Елн Уайт: „Писмото ви

добре.“ „Не - казал Сесил Роудс, - тук пише да ти дам един кон и да яздиш по един час в четирите посоки.“ Дядо взел най-бързия кон и, когато се стигнало дотам, че буквално му излязла пяна на устата, се оказало, че бил покрил малко повече от четири хиляди акра. Днес те са соб-

но ти знаеш, че ние си попиваме малко, а пък и пушим. О, да, играем и карти и не искаме да се откажем от тези неща в санаториума. Би ли ни отделил няколко стаи, ще ти платим.“ Дядо се замислил. Решил да не прави това. Но те го убедили и накрая си казал: „Няма да навредят, защо-

ранчото, за да покрие дълговете си. Докато бил там, получил кратка, но много изразителна телеграма: „Санаториумът изгоря до основи.“ Така загубил целия си бизнес. Задържал само любимото си ранчо, където смятал да прекара старините си. По-късно се оказало, че единственият

цялата история на живота му (събрани са във вид на файл в Андрюския университет, а моето семейство все още притежава някои от оригиналите). Как Елн Уайт е предвидяла, че санаториумът ще изгори до основи и как е могла да знае, че три пожарни команди ще се притекат на помощ и няма да са в състояние да направят нищо?! Затова, когато посетих Южна Африка, ми дойдох на ум нейните думи, с които започнах в началото. Руините и вятърът, разклащаш тревата и клоните на дърветата, бяха мълчаливо свидетелство за онова, което можеше да бъде.

Онова, което можеше да бъде! В тези писма Елн Уайт казва на дядо ми и две други забележителни неща. Първото е, че ако той бил използвал влиянието и финансите си правилно, великата Бурска война в Южна Африка никога нямало да се случи. Знаете ли какво означава това? Стотици хиляди животи никога нямаше да бъдат загубени.

А след това тя прави и най забележителното изявление, което съм чувал някога: „Ако беше използвал правилно влиянието и средствата, които Господ ти беше поверил, правителството на Южна Африка щеше да бъде много благо-разположено към Църквата на адвентистите от седмия ден и вестта ни.“ А знаете ли какво означава пък това? Правителството на Южна Африка можеше да бъде адвентно. Тази страна днес бива съобщавана на първо място в новинарските емисии поради омаразата между бели и черни. Колко различна би била историята сега!

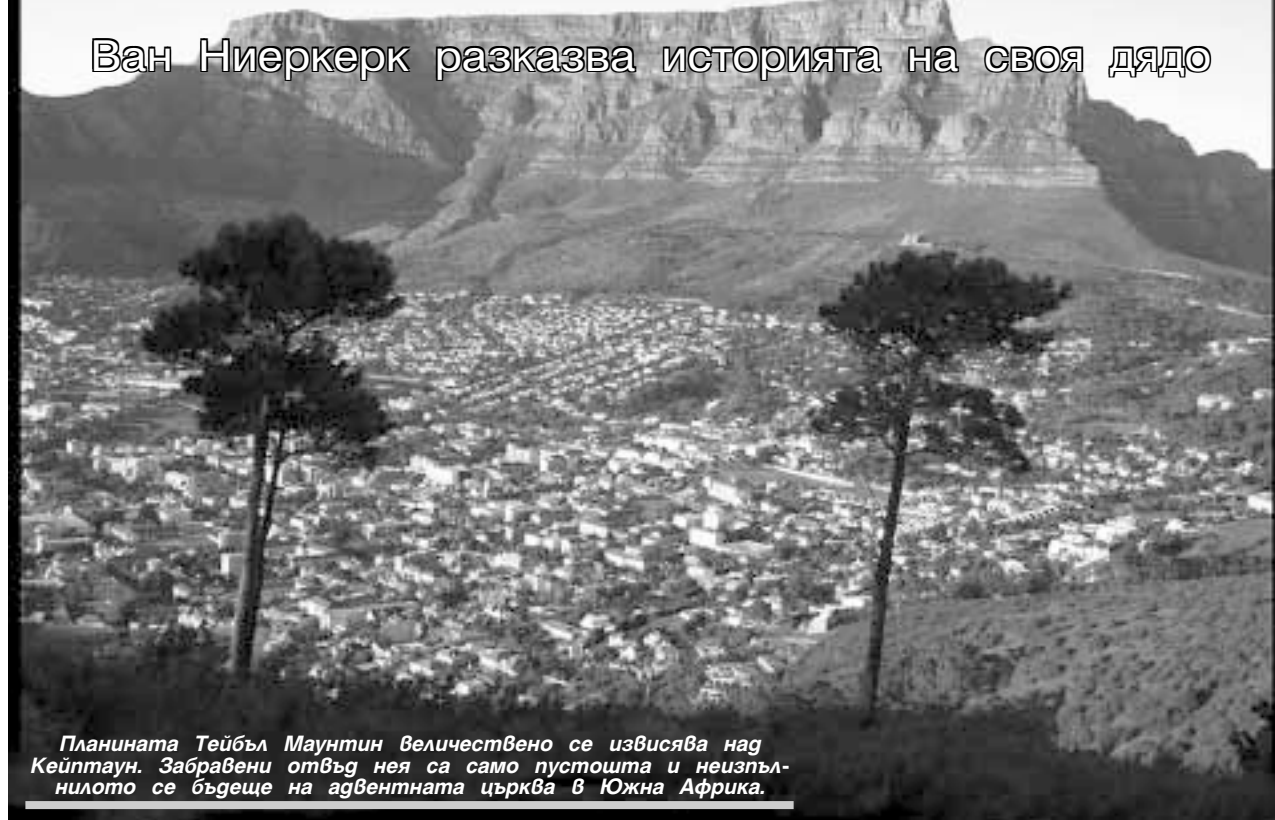
И докато дядо четял всички тези писма, някои от тях с големи подробности, касаещи докторите, пациентите, инцидентите, се заклел, че ако Господ му даде още един шанс, ще направи всичко, което е по силите му, за да живее според съветите на Духа на пророчеството. Молеел се в приятелите на месеци. Започнал бизнес с храни, отначало с малко дюкянче. Бизнесът се разраснал. Той купил имот. Освен диамантена, по това време в Южна Африка имало и златна треска. А в имота му открили злато. И днес семейството все още експлоатира тази мина, наречена „Уесълтън Голд Майн“. Много от средствата, получени оттам, отиват за делото. Но никога след това Господ не

даде на дядо ми еквивалентното на ранчото с диаманти. Искате ли да знаете колко е спечелила компанията *Diversers Consolidated Mine* от мината „Кимбърли“? Приравнено в днешни пари - около 18,5 милиарда долара. Съзнавате ли какво значение биха имали тези пари за Божието дело? Но той решил да направи най-доброто, което можел. Изпратил единия си син, бащата на майка ми, да учи в *Батъл Кришк*. Непрекъснато подпомагал църквата със средства. Негов например е чекът, който по чуден начин получили купувачите на адвентния колеж *Авондейл* в Австралия...

Благодаря на Бога за Духа на пророчеството!

ОНОВА, КОЕТО МОЖЕШЕ ДА БЪДЕ

Ван Ниеркерк разказва историята на своя дядо

Планината Тейбъл Маунтин величествено се извисява над Кейптаун. Забравени отвъд нея са само пустошта и неизпълнението се бегеше на адвентната църква в Южна Африка.

не покрива сумата за изпращането на мисионер.“ Дядо добавил още един чек. След няколко месеца преговори пристигнало писмо, което съобщавало, че при следващото идване на кораб в Кейптаун на борда му щяло да има мисионерско семейство. Най после лелеяната мечта се изпълнила. Когато пристигна-

то няма да се смесват с другите пациенти.“ Седмича по-късно (помнете, най-малко три до четири седмици са необходими, за да пристигне едно писмо от Америка), но само седмица след като взел решението, пристигнало писмо от Елн Уайт, в което тя казвала, че й било показано във видение, че той не използвал правилно средствата си.

МИСИОНЕРСКАТА СТАНЦИЯ „СОЛУСИ“

ДИВЕРСЕРСКАТА СТАНЦИЯ „СОЛУСИ“

ли, дядо отишъл при губернатора и поискал да му отдели земя за мисионерска станция. Предложил да плати. Обаче сър

делото в Южна Африка. Но дядо не мирясал. Бил способен човек и искал да направи нещо специално. Казал: „Чувал съм за медицинска мисионерска работа. Климатът тук е чудесен за санаториум.“ Построил такъв на склоновете на планината със свои средства (впрочем на мястото, на което стоя сега, когато разказвам историята). Сградите били прекетрасни, с много стаи, даже той пътувал до Европа, за да достави мебелировката.

И тогава се случило нещо странно. Някои от неговите богати приятели му казали: „Много бихме искали да прекараме ваканцията си в санаториума ти. Наистина е чудесно място.

то си, намерил 69 писма от Елн Уайт, от които 64 - неразпечатани. Отишъл в бедните крайни квартали и вечерта на свещ ги извадил. На тях имало марки от Сан Франциско, Сиатъл, Вашингтон, Ню Йорк, Бостън, Франкфурт, Германия, Сидни, Австралия, Осло, Норвегия. Подредил ги по дати и започнал да чете. Те съдържа-

начин да покрие дълговете си бил да продаде и него. Двадесет и осем дни след като направил това, в него открили най-богатата диамантена мина на този свят - „Кимбърли“. Двадесет и осем дни!

Върнал се съкрушен. Всичките му приятели го изоставили (с изключение на стария му съсед Хенри Ван Друден). Кредиторите взели разкошната мебелировка на жилището му. Според законите той можел да задържи само кухненските си мебели, една шевна машина и спалнята. Докато товарел останките от имущество-

След това пристигнало второ писмо. После трето, а след четвъртото той съвсем се смутил. „Откъде тази дребна женица от Америка знае бизнес делата ми? - помислил си. - Това са си мои пари и ще

„The Big Hole“, или „Голямата дупка“ на мината „Кимбърли“, е всичко, което е останало от любимото ранчо на Питър Уесълс. Само 28 дни, след като се разделя с него, там са открити огромни залежи с диаманти, които носят на новите си собственици приходи, равняващи се на 18,5 милиарда долара днес.

то си, намерил 69 писма от Елн Уайт, от които 64 - неразпечатани. Отишъл в бедните крайни квартали и вечерта на свещ ги извадил. На тях имало марки от Сан Франциско, Сиатъл, Вашингтон, Ню Йорк, Бостън, Франкфурт, Германия, Сидни, Австралия, Осло, Норвегия. Подредил ги по дати и започнал да чете. Те съдържа-